

a corpore separata, quam a tua Domina exsul facta? Heu mihi! cur sum in tam longum exsilium relegatus! O Domina, dum hic sumus, exsules constituas nos, ne hic tanquam in patria confidentes, te et tuum Filium quærere desistamus: sic tamen constituas exsules in corpore, ut semper tecum simus cives in mente. « Filii Evæ. » Vere Filii Evæ; superbi, præsumptuosi, ambitiosi, avari, gulosi et carnales, inobedientes; et breviter, in omnibus ipsam Evam sequentes, proni sumus ad malum, difficiles vero ad bonum: et si contingat aliquem filium bonorum operum generare, cum quodam cordis dolore et tristitia parturimus. Sed malum cum lætitia perpetravimus, nec bonis sufficiunt mala nostra: sed sicut ipsa Eva, ita et nos alios inclinamus ad malum; et etiam sicut ipsa, ita et nos in defectibus excusamus, aut saltem, si possumus, in alios retorquemus. Plus enim placet nobis in multo sudore et labore villa acquirere, quam Dominam gloriæ degustare, et ipsam levissime, imo dulcissime possidere. Nisi enim nos, Domina, adjuvisses, fortassis jam in inferni profundissima venissemus.

5. Nec est quod nos valeat excusare, qui non te, sed Evam in omnibus imitamur, ac per hoc, « Ad te suspiramus. » Suspiramus autem de tam bonæ Matris absentia, venire ad te, Domina, cupientes: « suspiramus ad te, » videre Filium tuum affectantes. Nimius ergo amor, quo erga te sumus inebriati intrinsecus, cogit nos ad te, Domina, suspirare. Omnibus es amabilis, omnibus affabilis, omnibus delectabilis; sedes sapientiæ, fluvius clementiæ, radius Deitatis: nec est qui se abscondat a calore tuo. Quis ergo ad te, Domina, non suspirabit? Amore suspiramus, etiam et dolore. Undique nos angustiae premunt. Quomodo ergo ad te non suspiremus? solatium miserorum, refugium expulsorum, liberatio captivorum, Regina bellatorum, Domina universorum, etiam inimicorum, nec est qui tuæ voluntati valeat obviare. Sic afflicti, sic miseri ad te suspiramus: « Gementes, et flentes in hac lacrymarum valle. » Heu, Domina! non vides quod totaliter sumus amaritudinæ pleni? Intus sumus gementes, exterius flentes in loco lacrymoso jacentes: onerati peccatis gemimus, aggravati molestiis flemus, abun-

dantes miseriis in valle lacrymarum sumus, tuum subsidium postulantes. Quid amplius dicam? nec sufficio, nec scio omnia detestabilia hujus vallis enarrare.

6. « Eia ergo, advocata nostra. » O laudabilis clementia Salvatoris, qui sic afflictis tam nobile subsidium dignatus est elargiri! et ideo non est timendum quin miserearis miseris, ad illam partem inclinans sententiam quam defendis, ut nobis exhibeas gloriam quam peperisti. Non ergo restat, Domina, nisi ut illos misericordes oculos ad nos convertas. « Eia ergo, advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte. » Non dubitamus, Domina, quin, si nostras aspexeris miseras, non poterit tua miseratio suum retardare effectum. Mirabiles necnon et amabiles illi tuorum radii oculorum, quibus nos allicis ad amorem, et ad plenam ducis salutem, ne venenatos oculos basilisci timeamus. O Evæ oculi venenati! cur non offertis vos oculis Virginis, si vultis perfectam recipere medicinam? nam suorum claritas oculorum tenebras expellit, effugat catervas dæmonum, purgat vitia mentium, corda congelata accendit, et demum ad cœlestia trahit. O quam beati, o Domina, quos tui viderint oculi! Hos ergo oculos ad nos, Domina, converte. « Et Jesum benedictum fructum ventris tui nobis post hoc exsilium ostende. » O venter mirabilis, qui potuit capere Salvatorem! o venter laudabilis, qui potuit recipere Redemptorem! o venter desiderabilis, e quo emanavit desiderium mentium, gratiarum fluvius, gloriæ præmium! o venter amabilis et dulcedo animæ, o elevatio mentium, inebriatio cordium, sanitas peccatorum! Fructus tuus, Domina, hic certe est fructus beatus a principio sui ortus. Hic est Jesus Dei vivi Filius. Hic est salvator noster Dominus Deus. Hunc « Jesum benedictum fructum ventris tui nobis post hoc exsilium ostende, » ut videndo ipsum habeamus; ipsum videndo, beatitudine repleamur. « O clemens, o pia, o dulcis Maria! » O clemens indigentibus, pia exorantibus, dulcis diligentibus! o clemens pœnitentibus, pia proficientibus, dulcis contemplantibus! o clemens liberando, pia largiendo, dulcis te donando! o clemens consolando, pia blandiendo, dulcis osculando! Clemens es subjectis, pia jam correctis, dulcis prædilectis. Amen.

AD CLERUM IN CONCILIO REMENSI CONGREGATUM

SERMO.

735 Non est Bernardi, cui superbum et insolens videretur, episcopos universosque prælatos fratres appellare, quanto minus diabolos, uti hic fit num. 3. Cujuscunque sit, ex Bernardi centonibus lotus constat, coram Papa, ejusque jussu habitus, ex num. 1.

1. Grave est quod mihi injungitur, videlicet ut doceam doctores, instruam patres: præsertim cum scriptum sit, *Interroga patres tuos, et annuntiabunt*

tibi (Deut. xxxii, 7). Sed præcipit mihi Moyses iste cujus manus graves sunt; cui obediendum est non solum a me, sed etiam ab omnibus. Et plus quam

Moyses hic. Moysi commissa fuit una plebs Israelitica; isti autem, universa Ecclesia. Et plus quam angelus hic. Cui enim Angelorum dixit aliquando Deus: *Quæcunque ligaveris super terram erunt ligata et in cælis?* (Matth. xvi, 19.) Secundum officium dico, non secundum meritum. Præter Deum non est similis ei nec in cælo, nec in terra. Hic est Petrus, qui *misit se in mare* (Joan. xxi, 7), cum alii discipuli navigarent ad Jesum. Unusquisque vestrum contentus est navicula sua, hoc est archiepiscopatu suo, abbatia sua, præpositura sua: iste autem misit se in omnes archiepiscopatus, abbatias, præposituras. Hoc mare magnum et spatiosum manibus, illic reptilia quorum non est numerus. Et vobis dico, fratres mei episcopi, multum exaltavit vos Deus: *Vos estis sal terræ*, sicut dicit Dominus in Evangelio. *Vos estis lux mundi* (Matth. v, 13, 14). *Ego dixi, Dii estis, et filii Excelsi omnes. Verumtamen sicut homines moriemini, et sicut unus de principibus cadetis* (Psal. lxxxvi, 6, 7). Ubi sapiens: ubi scriba? ubi conquisitor hujus sæculi? (I Cor. i, 20.) Nonne sicut homines morientur? et nonne sicut unus de principibus cadent? Unde cadent, vel quo? De latere Domini, in profundum inferni.

2. Fratres, duo mala magna restant: mors videlicet et iudicium. Dura est enim conditio mortis, et idcirco rarus est qui velit mori. Sed quæ cura mori, cum hæc sit via universæ carnis? Eia! quo cibo a spiritu tuo, et quo a facie tua fugiam? (Psal. cxxxviii, 7.) cum dicat Apostolus: *Omnes nos repræsentari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque rationem de his quæ gessit in corpore suo, sive bonum, sive malum* (II Cor. v, 10, et Rom. xiv, 10). Fratres, aliam synodum pronuntio vobis, ubi Dominus Deus sedebit in iudicio: et ibi omnes nos oportet repræsentari, et ibi Deus juste iudicabit orbem terrarum. Hic includitur justitia in marsupio: sed juste iudicabit Deus in illo iudicio: et ibi omnes nos oportet repræsentari (nisi forte, quod dici nefas est, mentiatur Apostolus), sive sit Papa, sive cardinalis, sive archiepiscopus, sive episcopus; sive dives, sive pauper; sive doctus, sive indoctus: *Ut referat unusquisque rationem de his quæ gessit in corpore, sive bonum, sive malum*. Et si reddenda est ratio de his quæ quisque gessit in corpore suo; heu! quid fiet de his quæ quisque gessit in corpore Christi, quod est Ecclesia? Ecclesia Dei vobis commissæ est, et dicimini pastores, cum sitis raptores. Et paucos habemus, heu! pastores; multos autem excommunicatores. Et utinam sufficeret vobis lana et lac! sititis enim sanguinem.

3. Quatuor tamen his qui præsent in Ecclesia Dei, necessaria esse præ omnibus reor: videlicet, ut per ostium intrent; ut in humilitate se contineant; avaritiam declinent; munditiam tam corde quam corpore servare studeant. Sed quid prodest si canonicè eligantur (quod est per ostium intrare), si non canonicè vivant? Dixit Dominus ad duodecim: *Nonne ego vos duodecim elegi? et unus ex*

vobis diabolus est (Joan. vi, 71). Domine Jesu, cum esset electio illa in manu tua, si non haberes aliquem contradicentem et reclamantem tibi, quare elegisti diabolum episcopum? Cur, bone Jesu, non elegisti bonum, et justum, et sanctum, sicut Petrus bonus, justus et sanctus fuit? Vel si elegisti diabolum, cur te jactas elegisse? Fratres, **736** sic facit Jesus hodie, eligens sibi multos diabolos episcopos. Ubi, proh dolor! reperiemus Episcopos, qui post adeptam dignitatem in humilitate se contineant? Nempe superbia eis occasio est ut ad tantam dignitatem aspirent, ut in ovile Christi impudenter irrumpant; cum tamen per Psalmistam Dominus dicat: *Non habitabit in medio domus meæ qui facit superbiam* (Psal. c. 7). Jesus autem in medio est, non in angulo. Unde ipse in Evangelio, *Ubi duo, inquit, vel tres congregati fuerint in nomine meo, in medio eorum sum* (Matth. xviii, 20); et iterum, *Jesus autem transiens per medium illorum ibat* (Luc. iv, 30): et in libro Sapientiæ, *In medio, inquit, ecclesiæ aperuit os ejus* (Eccli., xv, 5): et rursus in Evangelio dicitur, *Stetit Jesus in medio discipulorum suorum* (Luc. xxiv, 36). Væ mihi, Domine Jesu, si tecum ero in domo tua, et non in medio domus tuæ. At isti non sic. Sunt quidem cum Jesu, sed non in medio domus ejus; quia amant et faciunt superbiam, parentes suos extollentes, pauperes autem negligentes et deprimentes. Male vivunt, et subjectos male vivere volunt. Et idcirco comparantur apostatæ angelo, qui dixit in corde suo: *Ponam sedem meam ad aquilonem* (Isai. iv, 13), etc. Quid est diabolum ad aquilonem sedem velle ponere, nisi superbum quempiam et impium super suos similes a charitatis calore, vel sapientiæ luce alienos principatum appetere; vel ademptum tenere? Talis erat Absalon super filios Israel, patri suo rebellis, principatum appetens (II Reg. xv). Talis erat Jeroboam, qui peccavit, et peccare fecit filios Israel in vitulis aureis (III Reg. xii). Tales fuerunt Scribæ et Pharisei, contra quos ait Dominus: *Væ vobis, Scribæ et Pharisei, qui clauditis regnum cælorum ante homines: vos enim non intratis, introeuntes non sinitis introire* (Matth. xxiii, 13).

4. Porro episcopi hujus temporis avaritiam quomodo declinent? Quod enim sine miserabili gemitu dicendum non est, Christi opprobria, sputa, flagella, clavos, lanceam, crucem et mortem, hæc omnia in fornace avaritiæ conflant, et profligant in acquisitionem turpis quæstus, et pretium universitatis suis marsupiis includere festinant: hoc solo sane a Juda Iscariotis differentes, quod ille horum omne emolumentum denariorum numero compensavit; isti voraciori ingluvie lucrorum, infinitas exigunt pecunias. His insatiabili desiderio inhiant pro his ne amittant timent; et cum amittunt, dolent. Harum in amore quiescunt, quantum duntaxat liberum est eis arbitrium acervandi, vel augmentandi cura. Animarum nec casus reputatur, nec

salus. Non sunt profecto matres, qui cum sint de Crucifixi patrimonio nimium incrassati, impinguati, dilatati, non compatiuntur super contritione Joseph. Archipresbyter circuit obedientiam sibi creditam; et ut impleat saccam suam, tradit sanguinem justum. Vendit nempe homicidia, adulteria, incestus, fornicationes, sacrilegia, perjurya, et usque ad summum implet manticam suam. Fama igitur volante innotescit episcopo talis quæstus; et accersito archipresbytero: Da mihi, inquit, partem meam. At ille: Nihil dabo tibi. B contra episcopus: Si non dederis mihi, inquit, partem meam, auferam tibi omnia. Fitque altercatio maxima, et propter avaritiam fit discordia. Postea vero archipresbyter revolveus secum, quod auctoritate episcopi fungatur potestate ista, et quod sine gratia ipsius nihil possit; perverse conversus, Pœnitet, inquit, me, accipe partem tuam, et insuper de mea quod beneplacitum fuerit: et reconciliantur. Heu! sicut Herodes et Pilatus reconciliati sunt, et Christus crucifixus est: **737** sic nihilominus isti reconciliantur, et pauperes Christi spoliati sunt.

5. En tempora ista plane fœda a negotio perambulante in tenebris: quapropter væ generationi huic a fermento Phariseorum, quod est hypocrisis; si tamen hypocrisis dici debet, quæ jam latere præ abundantia non valet, et præ impudentia non quærit. Et sic serpit hodie putida tabes per omne corpus Ecclesiæ, quo latius, eo desperatius, eoque periculosius, quo intestinius. Nam si insurgeret apertus hæreticus, mitteretur foras et aresceret: si violentus inimicus, absconderet se quis forsitan ab eo. Nunc quomodo ejiciet, aut quomodo abscondet se? Omnes amici et inimici, omnes necessarii, omnes domestici, et nulli pacifici, et quæ sua sunt quærent omnes. Ministri Christi sunt, et serviunt Antichristo: honorati incedunt de bonis Domini, cui honorem non deferunt. Inde hic est eis quem quotidie videmus meretricius nitor, histrionicus habitus, regius apparatus. Inde aurum in frenis, aurum in sellis et in calcaribus. Plus nitent calcaria quam altaria. Inde mensæ splendidæ et cibus, et scyphis. Inde comessationes et ebrietates. Inde cithara, et lyra, et tibia, redundantia torcularia, et promptuaria plena, eructantia ex hoc in illud. Inde dolia pigmentaria, inde referta marsupia. Hujusmodi sunt et volunt esse ecclesiarum præpositi, decani, episcopi, et archiepiscopi. Nec enim hæc merito cedunt, sed negotio illi quod perambulat in tenebris. Olim prædictum est, et nunc tempus impletionis advenit: *Ecce in pace amaritudo mea amarissima* (Isai. xxxviii, 17). Amara prius in nece martyrum, amarior post in conflictu hæreticorum, amarissima nunc in moribus domesticorum. (Non [fugari, non exterminari possunt: ita invaluerunt, ita multiplicati sunt super numerum. Intestina et insanabilis est plaga Ecclesiæ; et ideo *in pace amaritudo mea amarissima*. Sed in qua pace? Pax est, et non est pax. Pax a Paganis,

A pax ab hæreticis, sed non profecto a filiis. Vox plangentis in tempore Israel: *Filios enutrii et exaltavi, ipsi autem spreverunt me* (Isa. i, 2). Spreverunt et invaluerunt a turpi vita, a turpi quæstu, a turpi commercio, a negotio perambulante in tenebris. Superest ut jam de medio fiat dæmonium meridianum ad seducendos, si qui in Christo residui sunt, adhuc persistentes in simplicitate sua: siquidem absorbit fluvios sapientium et torrentes potentum, et habet fiduciam quod influat Jordanis in os ejus (Job. xl, 18), id est, humiles et simplices qui sunt in Ecclesia. Ipse enim est Antichristus, qui non solum se diem, sed et meridiem mentitur, et extollitur supra id quod colitur ut Deus, quem Dominus Jesus interficiet spiritu oris sui, et destruet illum illustratione adventus sui (II Thess. ii, 4, 8).

6. Ecce diximus quales habemus pastores in via hac qua ambulamus, non quales habere oportet. Non sunt omnes amici Sponsi, qui hodie sicut sponsi Ecclesiæ hinc inde assistere cernuntur: et ut vulgo aiunt, eam quasi addextrare videntur. Pauci admodum sunt qui quæ sua sunt, non quærant, ex omnibus charis ejus. Diligunt munera, nec possunt pariter diligere Christum, quia manus dederunt mammonæ. Intuere quomodo incedunt nitidi et ornati, circumamicti varietate, tanquam sponsa procedens de thalamo suo. Nonne, si quempiam talium repente eminus procedentem aspexeris, sponsam potius putabis quam sponsæ custodem? Unde vero hanc illis exuberare æstimes rerum affluentiam, vestium splendorem, **738** mensarum luxuriam, congeriem vasorum argenteorum et aureorum, nisi de bonis sponsæ? Inter hæc est quod illa pauper et inops et nuda relinquitur facie miseranda, inculta, hispida et exsanguis. Propter hoc non est hoc tempore ornare sponsam, sed spoliare; non est custodire, sed perdere; non est defendere, sed exponere; non est instruere, sed prostituere; non est pascere gregem Domini, sed mactare et devorare, dicente Domino de illis, *Qui devorant plebem meam ut cibum panis* (Psal. lii, 5): et iterum, *Quia comederunt Jacob, et locum ejus desolaverunt* (Psal. lxxviii, 7): et in alio propheta, *Peccata populi comedent* (Osee iv, 8): quasi dicat, Peccatorum pretia exigunt, et peccantibus sollicitudinem non impendunt. Quem dabis mihi de numero episcoporum, qui non plus invigilet subditorum evacuandis marsupiiis, quam vitis extirpandis? Ubi est qui flectat iram? ubi est qui prædicet annum placabilem Domino? Propterea relinquamus istos, quia non sunt pastores, sed traditores; et imitemur illos qui viventes in carne, plantaverunt Ecclesiam sanguine suo. Et quidem isti sortiti sunt ministerii locum, sed non zelum. Successores omnes cupiunt esse; imitatores pauci. Utinam tam vigiles reperirentur ad curam, quam alacres currunt ad cathedram! vigilarent utique sollicitè servantes sibi creditam Ecclesiam: imo vero vigilarent pro semetipsis, nec sinerent de se dici,

Amici mei et proximi mei adversum me appropinquaverunt, et steterunt (Psal. xxxvii, 12). Justa omnino querimonia, nec ad ullam justius quam ad nostram referenda ætatem. Parum est nostris pastoribus quod non servant nos, nisi et perdant. Graviter quippe demersi oblivionis somno, ad nullum dominicæ comminationis tonitruum expergiscuntur, ut vel suum ipsorum periculum expavescant. Inde est quod non parcunt suis, qui non parcunt sibi, perimentes pariter et pereuntes.

7. Nunc vero dicendum, episcopi et sacerdotes hujus temporis castitatis sanctimoniam (sine qua nemo videbit Deum (*Hebr. xii, 14*) tam in corde quam in corpore quomodo student observare? Certe Dominus dicit in Evangelio ad episcopos, haud dubium in primitiva Ecclesia, *Sint lumbi vestri præcincti (Luc. xii, 35)*: castitatem approbans non tantum, sed etiam imperans. Attestatur etiam hanc Spiritus sanctus in lege, qui nemini nisi mundis, et præcipue a mulieribus, panes propositionis edere sinebat. Unde et Achimelech David regi de his panibus cum militibus sumere cupienti non prius con-

cessit, quam eos mundos esse e mulieribus cognovisset, dicente rege David, *Si de mulieribus agitur, mundi sunt ab heri et nudius tertius (I Reg. xxi, 5)*: jam tunc significante Spiritu sancto, neminem ad mensam Christi, ad illumque panem Angelorum debere accedere, nisi purificatum mente et corpore, ne quod gratia divina fidelibus præparavit ad salutem, indigne sumentibus ad judicium fiat, et ad condemnationem. Isti autem castitatis insigne qualiter custodiunt, qui traditi in reprobum sensum faciunt quæ non conveniunt? Quæ enim in occulto fiunt ab episcopis turpe est dicere. Melius itaque arbitror super hoc dissimulare et supersedere, quam aliquid, unde scandalizentur innocentes et inexperti, dicere. Sed ego cur verecundor dicere, quod ipsi non verecundantur facere, imo quod Apostolus non verecundatur scribere et prædicare? Dicit autem egregius prædicator sic: *Masculi in masculos turpitudinem operantes, et mercedem sui erroris recipientes (Rom. i, 27)*. Fratres, factus sum insipiens, vos me coegistis.

AD PASTORES IN SYNODO CONGREGATOS

SERMO.

789 *Cujuscunque sit, nec inelegans est, nec lectu indignus.*

Qui non intrat per ostium in ovile ovium, sed ascendit aliunde, ille fur est et latro. Qui autem intrat per ostium, pastor est ovium, etc. Joan. cap. x, v. 1-16.

1. Reverendissimi Patres et Domini, ecce lecta sunt verba sancti Evangelii in auribus vestris, et utinam diligenter intellecta ab universitate vestra! Intellectus bonus omnibus facientibus ea. Sæculares in speculis suis visu cognoscere solent pulchritudinem aut turpitudinem suam. Alterius generis est speculum vestrum, in quo magis auditu, quam visu potestis attendere quid deceat, et quid non deceat; quid impediatur, quid expediat, quid ex debito vestri officii vobis incumbat. Speculum vestrum, sanctum est Evangelium. Considerate, obsecro, non vultum vestræ nativitatis, sed statum quotidianæ conversationis. Considerate, et nolite abire negligendo, sed stetis diligentius investigando, et perscrutatis medullitus conscientias vestras, in testimoniis earum aut gloriemini, aut terreamini. Nam sicut multis gloria, ita multis est ignominia testimonium conscientiae suæ. Ecce sacrum Evangelium sub numero trium personarum includit multitudinem universam prælatorum. Proposuit enim nobis bonum pastorem, mercenarium, et furem. Si boni pastores estis, gaudete, quia merces vestra copiosa est in cœlis. Si

mercenarii estis, timete, quia periculum vestrum grande est in terris. Si fures estis, ingemiscite, quia locus vester magnus est in pœnis, nisi properaveritis ad pœnitentiam, et quæ vovistis Domino Deo vestro, digne reddideritis. Vos maxime, qui in circuitu Domini estis, et in conspectu ejus offertis munera, et offertis, non corruptibilium auri et argenti, sed pretiosi sanguinis et corporis Agni immaculati. Quantum dignitatem contulit vobis Deus! quanta est prærogativa ordinis vestri! Prætulit vos Deus regibus et imperatoribus; prætulit ordinem vestrum omnibus; imo, ut altius loquar, prætulit vos Angelis et Archangelis, Tronibus et Dominationibus. Sicut enim non Angelos, sed semen Abrahamæ apprehendit ad faciendam redemptionem (*Hebr. ii, 15, 16*): sic non Angelis, sed hominibus, solisque sacerdotibus Dominici corporis et sanguinis commisit consecrationem. *Omnes enim, sicut ait Apostolus, sunt administratorii spiritus, in ministerium missi propter eos qui hæreditatem capiunt salutis (Id. i. 14)*. Sed longe excellentius est officium vestrum, quod admirabile est, et non solum in oculis vestris, sed etiam Angelorum.

2. Hæc sunt infelicissima tempora, quæ prævidit apostolus Paulus; in quibus homines sanam doctri-